

Acsai Roland

Hívta

Varjak őszi évada érkezett el.
Fél dióhéj úton elejtve fekszik,
víz alól kivillan ezüstös érem.
Lázás a lányom.

Még az este lázasodott be sajnos.
Orra folydogált, feje fájt, korábban
ment az ágyba. Éjszaka felriadt, és
hívta az anyját.

Fény

Békalencse tó tetején lebegve,
búza szórva réce elé a földre,
összegyűlt levéllepedő a tájon:
tarka örökség.

Míg biciklivel tekerek feléd az
úton, ezt látom körülöttem éppen.
Lámpa vált pirosra, megállok ismét
reggeli fényben.

Viasz

Körte konyhakőre helyezve reggel.
Sárga, édes, őszi ereklye vár a
napra, hogy besüssön az ablakunkon,
s ágtalan érjen.

Zöld levélnek rozsdavörösre fordul
színe és fonákja a kinti fákon,
míg teába gesztenye méze csordul
gyertyaviaszként.